

[Handelsministeren.]

indenlandsk produktion, og ud fra denne forudsætning står den danske sukkerpris smukt ved sammenligning med andre lande.

Forespørgeren (Aksel Larsen): Det glæder mig, at jeg har givet den højtærede minister en anledning til at redegøre for årsagerne til sukkerprisens forhøjelse. Den højtærede minister og jeg er altså enige på dette punkt om, at det var i hvert fald noget, som burde meddeles offentligheden og ikke holdes inden for et udvalgs 4 vægge.

Jeg kan derimod ikke være enig med den højtærede minister i, at prisforhøjelsen ikke har noget som helst at gøre med sukkerfabrikkernes fortjeneste. Jeg ved meget vel, hvilke elementer der indgår i sukkerfabrikkernes økonomiske virksomhed og på sin vis øver indflydelse på fortjenesten, men jeg ved også, at det i høj grad afhænger af, hvorledes koncessionen er udformet, hvad sukkerfabrikkerne er i stand til at udbetale i udbytte til deres aktionærer, og hvor meget forbrugerne kommer til at betale.

Det ligger sådan, at såvel i henhold til koncessionen af 1950 som i henhold til koncessionen af 1961 har selskabet ret til at dele sin produktion i en A-virksomhed og en B-virksomhed, og for A-virksomheden er der fastsat visse tilsyneladende ret stramme regler for, hvor meget der må udbetales i udbytte, og hvorledes midlerne hertil skal fremskaffes. Men dér må jeg minde om, at koncessionen af 1950, som efter min opfattelse var yderst gunstig for sukkerfabrikkerne, fastsatte, at sukkerfabrikkerne skulle have en slags vederlag for at oparbejde roerne og gøre dem til forbrugssukker på — hvis jeg ikke tager meget fejl — 5 pct. af den indbetalte aktiekapital.

Da denne koncession blev udfærdiget den 1. maj 1950, var sukkerfabrikkernes aktiekapital 22½ mill. kr., og 5 pct. af 22½ mill. kr. bliver som bekendt 1⅛ mill. kr. Det var, hvad sukkerfabrikkerne fik, som de kunne benytte til at udbetale i udbytte til aktionærene af den såkaldte A-produktion. I 1950 fik sukkerfabrikkerne imidlertid også tilladelse til at foretage en udvidelse af aktiekapitalen til det dobbelte, fra 22½ million til 45 mill. kr., og de fik tilladelse til at gøre det på den måde, at tegningen skulle ske til parikurs, til trods for at kur-

sen på det tidspunkt var 187. Endvidere fik de tilladelse til at gøre det på den måde, at de gamle aktionærer, der tegnede de nye aktier, ikke behøvede at betale mere end 50 pct. af de nye aktiers pålydende, og så ville sukkerfabrikkerne i løbet af 10 år betale resten. Det var en metode at gøre det på, som sikrede, at man ikke kunne komme og beskatte aktionærene af den kapitalgevinst, de derved fik, men det var efter min opfattelse aldeles ikke sådan, at disse 50 pct. af de nye aktiers pålydende værdi blev betalt af sukkerfabrikkerne af tidligere opsparede reserver. Det var derimod sådan, at igennem 10 år ville sukkerfabrikkerne hvert år betale en tiendedel af det, det her drejede sig om, og det er vanskeligt, eller rettere det er umuligt for mig, selv om jeg har sukkerfabrikkernes regnskab, at se, hvorfra de har taget pengene. Men hovedsagen er i og for sig her, at de gamle aktionærer fik lov til at købe aktier, der dengang stod i en kurs af 187, for 50 pct. af den pålydende værdi; og inden de 10 år var gået til ende, var kursen nået op i nærheden af 400. Da de 10 år var forløbet og aktiekapitalen på den måde var bragt op på 45 mill. kr., efter at aktionærer havde indbetalt 11¼ mill. kr. som betaling for aktier, der havde en nominel værdi af 22½ mill. kr., skulle staten stadig væk sikre selskabet 5 pct. af den i hvert fald på papiret indbetalte aktiekapital, og det var akkurat det dobbelte af, hvad man skulle yde til selskabet i 1950. Det var ikke mere 1⅛ mill. kr., men 2¼ mill. kr. Det er da givet, at når man på den måde skal give selskabet til udbytteudbetaling 2¼ mill. kr. mod tidligere 1⅛ mill. kr., så kommer det til at belaste sukkerprisen.

Nu har vi imidlertid fået en ny koncession, som er afsluttet, uden at den har været forhandlet i folketinget, og uden at folketingets sukkerudvalg har haft nogen mulighed for at øve indflydelse på den, og i denne koncession, der løber fra 1. maj 1961 til 30. april 1971, siges der ikke noget om, at man giver sukkerfabrikkerne ret til at bruge 5 pct. af den indbetalte aktiekapital eller et beløb svarende hertil; dér siger man noget andet, nemlig det, der står her i § 4. Derudover tillægges der selskabet et fast årligt nettovederlag på